

ANG MGA TURO NI CRISTO

Ang mga turo ni Jesucristo sa Biblia ay matagal nang naging bukal ng inspirasyon para sa sangkatauhan. May mga karagdagang turo ang Tagapagligtas sa isang kasamang tomo ng banal na kasulatan—ang Aklat ni Mormon: Isa pang Tipan ni Jesucristo. Ang mga ito’y magdudulot sa inyo ng pangmatagalang kapayapaan at kaligayahan sa pamamagitan ng pagbibigay ng inspiradong direksiyon sa inyong buhay.

Para makuha ang libreng kopya ninyo ng Aklat ni Mormon: Isa Pang Tipan ni Jesucristo, bisitahin ang Web site na nakalista sa ibaba o sumulat sa:

ANG SIMBAHAN NI
JESUCRISTO
NG MGA BANAL
SA MGA HULING ARAW

www.mormon.org

ANG PATOTOO NG PROPETANG SI JOSEPH SMITH

Ang Simbahan ni
Jesucristo ng mga Banal
sa mga Huling Araw

Joseph Smith: Propeta ng Diyos

Nang si Joseph Smith ay 14 na taong gulang, nais niyang malaman kung aling simbahan ang dapat niyang sapian, kung kaya nagtanong siya sa Diyos sa taimtim na panalangin. Bilang tugon sa kanyang panalangin, nagpakita kay Joseph ang Diyos Ama at ang Kanyang Anak na si Jesucristo at sinabi sa kanyang ang tunay na Simbahan ni Jesucristo ay wala sa lupa at na napili nila si Joseph upang ipanumbalik ito.

Mula sa araw na yaon, naglingkod si Joseph sa Diyos, gumawa upang maitatag ang Ang Simbahan ni Jesucristo ng mga Banal sa mga Huling Araw at upang maitaguyod ang kaharian ng Diyos sa lupa sa mga huling araw. Ang matatapat na miyembro ng Simbahan ay sumasaksi na si Jesucristo ang Tagapagligtas at Manunubos ng mundo. Pinamamahalaan ni Jesus ang Kanyang Simbahan ngayon sa pamamagitan ng paghahayag sa isang propeta sa lupa. Si Joseph Smith ay isang gayong propeta. Bagama't maraming naisakatuparan si Joseph noong nabubuhay

Habang pinag-iisipan kung aling simbahan ang sasapian, bumaling si Joseph sa Biblia upang magabayan. Doon ay kanyang nabasa, "Humingi sa Diyos."

siya, ang pinakamahalaga ay ang pagtatalaga niya sa sarili bilang disipulo at saksi ni Jesucristo. Isinulat niya: "Matapos ang maraming patotoo na ibinigay hinggil sa kanya, ito ang patotoo, na pinakahuli sa lahat, na aming ibibigay tungkol sa kanya: Na siya ay buhay!" (Doktrina at mga Tipan 76:22).

Ang mga tumatanggap sa patotoo ng Propeta sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo ay makaaalam sa katotohanan ng gawaing iniatas sa kanya. Malalaman din nila ang kapayapaan at kaligayahang dumarating sa pamamagitan ng Tagapagligtas na si Jesucristo, na siyang sinamba at pinaglingkuran ni Joseph Smith.

Aling Simbahan ang Tama?

Si Joseph Smith ay ipinanganak noong 1805 sa Sharon, Vermont. Sa panahong sinisimulan ang salaysay na ito, siya ay 14 na taong gulang, nakatira kasama ang kanyang mag-anak sa New York, at taimtim na pinag-iisipan kung aling simbahan ang sasapian. Ang sumusunod ay ang karanasan ni Joseph, na isinulat sa sarili niyang mga salita.

Sa panahong ito ng malaking kaguluhan, ang aking pag-iisip ay natawag sa matamang pagmumuni-muni at malaking pagkabahala.... Madalas kong sabihin sa aking sarili: Ano ang nararapat kong gawin? Sino sa lahat ng pangkat na ito ang tama; o, lahat ba sila ay pare-parehong mali? Kung mayroon mang isang tama sa kanila, alin ito, at paano ko ito malalaman?

Habang ako ay naghahirap sa ilalim ng masisidhing suliranin sanhi ng pagtutunggalian ng mga pangkat na ito ng mga relihiyoso, isang araw ako ay nagbabasa ng Sulat ni Santiago, unang kabanata at ikalimang talata, na mababasang: "Ngunit kung nagkukulang ng karunungan ang sinuman sa inyo, ay humingi sa Diyos, na nagbibigay nang sagana sa lahat, at hindi nanunumbat; at ito'y ibibigay sa kanya."

Wala sa alinmang sipi sa banal na kasulatan ang nakapukaw nang may higit na kapangyarihan sa puso ng tao kaysa nagawa nito sa akin sa oras na ito. Tila pumasok ito nang may malakas na kapangyarihan sa bawat himaymay ng aking puso. Paulit-ulit kong

pinagmuni-muni ito, nalalaman na kung may tao mang nangangailangan ng karunungan mula sa Diyos, ako yaon; na kung paano kikilos ay hindi ko alam, at maliban na kung makakukuha ako ng higit na karunungan kaysa sa aking taglay na, hindi ko kailanman malalaman; sapagkat ang mga guro ng iba't ibang sekta ng relihiyon ay magkakaiba ang pagkaunawa sa iisang sipi ng banal na kasulatan na nakawawasak ng lahat ng tiwala sa paglutas ng katanungan sa pamamagitan ng pagsasangguni sa Biblia.

Sa wakas nakarating ako sa pagpapasiya na alin sa dalawa, ako ay mananatili sa kadiliman at kaguluhan, o kaya'y kinakailangan kong gawin ang tagubilin ni Santiago, yaon ay, humingi sa Diyos. Sa wakas nakarating ako sa matibay na hangarin na "humingi sa Diyos," nagpapasiya na kung siya ay nagbigay ng karunungan sa mga yaong kulang ng karunungan, at magbibigay nang sagana, at hindi manunumbat, maaari akong magbakasakali.

Ang Unang Pangitain ni Joseph Smith

Alinsunod dito, sa aking matibay na hangaring humingi sa Diyos, nagtungo ako sa kakahuyan upang maisagawa ang aking pagtatangka. Ito ay sa umaga ng isang maganda, maaliwalas na araw,

sa tagsibol ng taong isanlibo walong daan at dalawampu. Ito ang kauna-unahang pagkakataon sa aking buhay na ako ay gumawa ng ganitong pagtatangka, sapagkat sa gitna ng lahat ng aking pagkabahala, kailanman ay hindi ko pa nagawa ang pagtatangkang manalangin nang malakas.

*Ang isa
sa kanila ay...
nagsabi,
itinuturo ang
isa—"Ito ang
Aking
Pinakamamahal
na Anak.
Pakinggan Siya!"*

Matapos na magtungo ako sa lugar na kung saan ko binalak magtungo, matapos kong tingnan ang aking paligid, at nang matiyak kong ako'y nagi-iisa, ako'y lumuhod at nagsimulang ialay ang mga naisin ng aking puso sa Diyos. Bahagya

ko pa lamang nagagawa ito, nang daglian akong sinunggaban ng isang kapangyarihan na ganap akong dinaig, at may kagila-gilalas na lakas na higit sa akin upang igapos ang aking dila nang hindi ako makapagsalita. Nagtipon ang makapal na kadiliman sa aking paligid, at sa wari ko ng sandaling yaon, na tila ako ay nakatadhana sa biglaang pagkawasak.

Subalit, sa paggamit ng lahat ng aking lakas upang tumawag sa Diyos na iligtas ako sa kapangyarihan ng kaaway na ito na sumunggab sa akin, at sa sandaling yaon nang ako ay nakahanda nang pumailallim sa kawalang-pag-asa at ipaubaya ang aking sarili sa pagkawasak—hindi sa isang likhang-isip na pagkawasak, kundi sa kapangyarihan ng isang tunay na nilikha na mula sa hindi nakikitang daigdig, na may kagila-gilalas na lakas na kailanman ay hindi ko pa naramdaman sa anumang nilikha—sa sandaling ito ng labis na pangamba, ako ay nakakita ng isang haligi ng liwanag na tamang-tama sa tapat ng aking ulo, higit pa sa liwanag ng araw, na dahan-dahang bumaba hanggang sa ito ay pumalibot sa akin.

Hindi pa natatagalan nang ito'y lumitaw na natuklasan kong naligtas na ang aking sarili mula sa kaaway na gumapos sa akin. Nang tumuon sa akin ang liwanag, nakakita ako ng dalawang Katauhan, na ang liwanag at kaluwalhatian ay

hindi kayang maisalarawan, nakatayo sa hangin sa itaas ko. Ang isa sa kanila ay nagsalita sa akin, tinatawag ako sa aking pangalan at nagsabi, itinuturo ang isa—“Ito ang Aking Pinakamamahal na Anak. Pakinggan Siya!”

Ang aking layunin sa pagtatanong sa Panginoon ay upang alamin kung alin sa lahat ng sekta ang tama, upang malaman kung alin ang sasapian ko. Hindi pa natatagalan, samakatwid, nang ako ay matauhan, upang makapagsalita, nang aking tanungin ang mga Katauhan na nakatayo sa itaas ko sa loob ng liwanag, kung alin sa mga sekta ang tama (sapagkat sa panahong ito hindi pa kailanman pumasok sa aking puso na ang lahat ay mali)—at alin ang dapat kong sapian.

Sinagot ako na hindi ako dapat sumapi sa alinman sa kanila, sapagkat lahat sila ay mali; at ang Katauhan na kumausap sa akin ay nagsabi na lahat ng kanilang sinasampalatayanan ay karumal-dumal sa kanyang paningin; na yaong mga guro ay tiwaling lahat; na: “lumalapit sila sa akin sa pamamagitan ng kanilang mga labi, subalit ang kanilang mga puso ay malayo sa akin, itinuturo nila bilang mga doktrina ang mga kautusan ng tao, na may anyo ng kabanalan, datapwat tinatanghian ang kapangyarihan nito.”

Muli niya akong pinagbawalang sumapi sa alinman sa kanila; at marami pang ibang bagay ang sinabi niya sa akin, na hindi ko maaaring isulat sa ngayon. Nang ako ay muling matauhan, natagpuan ko ang aking sarili na nakahiga, nakatingin sa kalangitan. Nang maglaho ang liwanag, ako ay wala nang lakas; subalit nang bahagyang bumuti-buti ang aking pakiramdam agad akong umuwi.

Pag-uusig

Sumunod si Joseph sa Diyos at hindi sumapi sa anumang simbahang umiiral. Habang sinasabi niya sa mga tao ang kanyang nakita at narinig, nagsimula siyang makaranas ng oposisyon at pag-uusig.

Daglian kong natuklasan ... na ang pagsasabi ko ng salaysay ay pumukaw ng labis na kapinsalaan laban sa akin sa mga mangangaral ng relihiyon, at naging sanhi ng labis na pag-uusig, na patuloy na lumubha; at bagaman ako ay di kilalang bata na nasa pagitan lamang ng labing-apat at labinlimang taong gulang, at ang aking katayuan sa buhay ay gayon na lamang upang ituring na isang batang walang kahalagahan sa daigdig, gayon pa man ang matataas na tao ay sapat na nagbibigay-pansin upang pukawin ang isipan ng madla laban sa akin, at lumikha ng mapait na pag-uusig; at ito’y pangkaraniwan na sa lahat ng sekta—nagkaisa ang lahat upang usigin ako.

Naging sanhi ito ng mataman kong pagmumuni-muni noon, at kadalasan na magbuhat noon, lubos na nakapagtataka na ang isang di kilalang bata, humigit lamang ng kaunti sa labing-apat na taong gulang at isa rin, na nakatadhana sa pangangailangan nang pagkuha ng di sapat na ikabubuhay sa pamamagitan ng kanyang pang-araw-araw na gawain,

ay dapat isiping isang katauhang may sapat na kahalagahan upang tumawag ng pansin sa mga tanyag na tao sa mga kilalang sekta sa panahong yaon, at sa pamamaraan upang lumikha sa kanila ng damdamin ng pinakamapait na pag-uusig at panlalait. Subalit nakapagtataka o hindi, gayon nga ito, at ito ang kadalasang sanhi ng labis na kalungkutan sa aking sarili.

Gayon pa man, ito ay isang katotohanan na ako'y nakakita ng isang pangitain. Mula noon napag-isipan ko, na ako ay tulad ni Pablo, nang ipagtanggol niya ang kanyang sarili sa harapan ni Haring Agripa, at iniulat ang salaysay ng kanyang naging pangitain nang nakakita siya ng liwanag, at nakarinig ng isang tinig; ngunit kakaunti pa rin ang naniwala sa kanya; ang sabi ng ilan siya ay manlilinlang, ang sabi ng iba siya ay baliw; at siya ay kinutya at nilait. Subalit hindi nawasak ng lahat ng ito ang katotohanan ng kanyang pangitain. Nakakita siya ng pangitain, alam niyang nakakita siya, at hindi ito magagawang baguhin ng lahat ng pag-uusig sa silong ng langit; at bagaman inusig nila siya hanggang sa kamatayan gayon pa man, alam niya, at alam niya hanggang sa kanyang huling hininga, na siya ay nakakita ng liwanag at nakarinig ng tinig na nagsasalita sa kanya, at ang buong daigdig ay hindi siya mapag-iisip o mapaniniwala nang taliwas dito.

At gayon din ako. Ako'y tunay na nakakita ng liwanag, at sa gitna ng liwanag na yaon nakakita ako ng dalawang Katauhan, at sa katotohanan kinausap nila ako; at bagaman kinamuhian ako at inusig dahil sa pagsasabi na nakakita ako ng pangitain, gayon man ito'y totoo; at habang ako'y kanilang inuusig, ako'y nilalait, at nagsasabi ng lahat ng uri ng kasamaan laban sa akin nang walang katotohanan sa pagsasabi nito, dahil dito ay nasabi ko sa aking puso: Bakit ako inuusig sa pagsasabi ng katotohanan? Ako ay tunay na nakakita ng pangitain; at sino ako na aking kakalabanin ang Diyos, o bakit iniisip ng sanlibutan na ipagkakaila ko ang tunay kong nakita? Sapagkat nakakita ako ng pangitain; ito'y alam ko, at nalalaman ko na ito ay alam ng Diyos, at ito'y hindi ko maipagkakaila, ni tangkain kong gawin ito; at nalalaman ko na kung

ito'y aking gagawin ay magkakasala ako sa Diyos, at mapapasailalim sa sumpa.

Ngayon ay palagay na ang aking isipan kung tungkol din lamang sa sekta ng mga relihiyon—na

*Nakakita
ako ng pangitain;
ito'y alam ko,
at nalalaman
ko na ito ay
alam ng
Diyos, at ito'y
hindi ko
maipagkakaila,
ni tangkain kong
gawin ito.*

hindi ko katungkulang sumapi sa alinman sa kanila, kundi magpatuloy tulad ng dati hanggang sa maatasan. Napag-alaman kong tama ang patotoo ni Santiago—na ang isang taong nagkukulang ng karunungan ay maaaring humingi sa Diyos, at makatatamo, at hindi masusumbatan.

Nagpatuloy ako sa aking pangkaraniwang gawain sa buhay hanggang sa ikadalawampu't isa ng

Setyembre, isanlibo walong daan at dalawampu't tatlo, nagdurusa sa tuwina ng masidhing pag-uusig sa mga kamay ng lahat ng uri ng tao, kapwa relihiyoso at hindi relihiyoso dahil nagpatuloy akong nanindigan na nakakita ako ng pangitain.

Yaong panahong lumipas sa pagitan ng oras na nakakita ako ng pangitain at taong isanlibo walong daan at dalawampu't tatlo—na napagbawalang sumapi sa alinmang sekta ng relihiyon noon, at sapagkat napakabata pa, at inusig ng mga taong yaon na dapat sana'y aking mga kaibigan at magpakita sa akin ng kabutihan, at kung inakala nila na ako'y nalinlang na pinagsikapan sa wasto at sa paraang may pagmamahal upang bawiin ako—naiwan ako sa lahat ng uri ng tukso; at, nakikisalamuha sa lahat ng uri ng lipunan, madalas akong makagawa ng maraming kamalian, at naipakita ang kahinaan ng kabataan, at ang mga kalokohan na likas sa tao; na ikinalulungkot kong sabihin, ang nagdala sa akin sa iba't ibang tukso, na hindi kasiya-siya sa paningin ng Diyos. Sa pagtatapat na ito, walang sinuman ang dapat mag-akala na ako ay nagkasala ng anumang mabigat o lubhang mapaminsalang mga kasalanan. Ang pagpapasiya na gumawa nito ay kailanma'y wala sa aking pagkatao.

Ang Pagdalaw ni Moroni

Nagpatuloy ang pag-uusig nang tumanggi si Joseph na ipagkailang nakita niya ang Diyos. Noong ika-21 ng Setyembre 1823 matapos niyang humiga sa higaan, nanalangin si Joseph upang malaman ang kanyang katayuan sa Diyos. Nagpakita sa kanya ang anghel na si Moroni.

Noong gabing nabanggit na ikadalawampu't isa ng Setyembre, matapos akong humiga sa aking higaan sa gabing yaon, ipinasiya sa aking sarili na manalangin at magsumamo sa Pinakamakapangyarihang Diyos para sa kapatawaran ng lahat ng aking kasalanan at mga kalokohan, at para rin sa isang pagpapatunay sa akin, upang malaman ko ang aking kalagayan at katayuan sa harapan niya; sapagkat buo ang aking pagtitiwala na magtatamo ng banal na pagpapatunay, tulad ng dati.

Habang ako ay nasa ganoong ayos ng pagtawag sa Diyos, natuklasan kong may liwanag na lumitaw sa aking silid, na patuloy na nag-iibayo hanggang

Tatlong taon matapos ang Unang Pangitain ni Joseph Smith, isinugo ng Diyos ang anghel na si Moroni upang tagubilinan si Joseph tungkol sa pagpapanumbalik ng ebanghelyo ni Jesucristo.

sa ang silid ay magliwanag nang higit pa kaysa katanghaliang tapat, nang ang isang katauhan ay biglang lumitaw sa tabi ng aking higaan, nakatayo sa hangin, dahil ang kanyang mga paa ay hindi sumasayad sa sahig.

Siya ay nakasuot ng isang maluwag na bata na napakatingkad ang kaputian. Iyon ay kaputiang higit kaysa anumang bagay sa lupa na nakita ko na; anupa't ako'y hindi naniniwala na mayroon pang bagay sa lupa na maaaring lumitaw na higit pa sa roon ang kaputian at ningning. Ang kanyang mga kamay ay nakalantad, at gayon din ang kanyang mga braso na mataas nang kaunti sa galanggalangan; at gayon din ang kanyang mga paa ay walang mga sapin, maging ang kanyang mga binti, na mataas nang kaunti sa bukung-bukong. Ang kanyang ulo at leeg ay nakalantad din. At napagwari kong wala siyang ibang kasuotan maliban sa bata, sapagkat ito ay bukas, kaya't nakikita ko ang kanyang dibdib.

Hindi lamang ang kanyang bata ang may napakatingkad na kaputian, ang kanyang buong katauhan ay may kaluwalhatiing di kayang ilarawan, at ang kanyang kaanyuan ay tunay na parang kidlat. Ang silid ay lubhang maliwanag, subalit hindi kasingningning ng nakapaligid sa kanyang katauhan. Nang una ko siyang tingnan, ako ay natakot; subalit ang takot ay kaagad ding nawala sa akin.

Ako'y tinawag niya sa aking pangalan, at sinabi niya na siya'y isang sugo na nagbuhat sa kinaroroonan ng Diyos na pinaparito sa akin; na ang kanyang pangalan ay Moroni; na ang Diyos ay may gawaing ipagagawa sa akin; at ang aking pangalan ay makikilala sa kabutihan at kasamaan sa lahat ng bansa, lahi, at wika, o magiging mabuti at masama sa usap-usapan ng lahat ng tao.

Sinabi niya na may nakalagak na isang aklat, na nakasulat sa mga laminang ginto, na nagbibigay-ulat tungkol sa mga dating naninirahan sa lupalop na ito, at kung saan sila nagbuhat. At kanya ring sinabi na ang kabuuan ng walang hanggang Ebanghelyo ay napapaloob dito, gaya ng ibinigay na ng Tagapagligtas sa mga sinaunang tao;

Gayundin, may dalawang bato sa mga balantok na pilak—at ang mga batong ito, na nakakabit sa

isang baluti sa dibdib, ay siyang bumubuo ng tinatawag na Urim at Tummim—na nakalagak na kasama ng mga lamina; at ang pagmamay-ari at paggamit ng mga batong ito ay siyang kabuuan ng mga tagakita noong sinauna o nakaraang panahon; at ang mga yaon ay inihanda ng Diyos sa layuning maisalin ang aklat.

Matapos sabihin sa akin ang mga bagay na ito, sinimulan niyang ulitin ang mga propesiya sa Lumang Tipan. Una niyang inulit ang bahagi sa ikatlong kabanata ng Malakias; at inulit din niya ang ikaapat o huling kabanata sa yaon ding propesiya, bagaman may kaunting pagkakaiba sa kung paano ito mababasa sa ating mga Biblia. Sa halip na ulitin ang unang talata tulad ng mababasa sa ating mga aklat, inulit niya ito nang ganito:

“Masdan, ang araw ay dumarating na nagniningas na parang hurno, at ang lahat ng palalo, oo, at ang lahat na nagsisigawa ng kasamaan ay masusunog na parang dayami; sapagkat yaong mga darating ang

Noong A.D. 421 ibinaon ng propetang si Moroni ang mga banal na talaan ng kanyang mga tao sa Buro ng Cumorah. Sa pagbabalik niya kalaunan bilang isang nabuhay na mag-uling nilalang, sinabi niya kay Joseph Smith ang tungkol sa sinaunang talaan, na naglalaman ng kabuuan ng ebanghelyo gaya ng inihatid ng Tagapagligtas sa mga sinaunang tao sa lupalop ng Amerika. Ang talaang yaon ay ang Aklat ni Mormon.

magsusunog sa kanila, wika ng Panginoon ng mga Hukbo, na anupa’t hindi mag-iiwan sa kanila ng kahit ugat ni sanga man.”

At muli, inulit niya ng ikalimang talata nang ganito: “Masdan, ihahayag ko sa inyo ang Pagkasaserdote, sa pamamagitan ng kamay ni Elijah, ang propeta, bago dumating ang dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon.”

Kakaiba rin niyang inulit ang sumusunod na talata: “At kanyang itatanim sa mga puso ng mga anak ang mga pangakong ginawa sa mga ama, at ang mga puso ng mga anak ay babaling sa kanilang mga ama. Kung hindi magkagayon, ang buong mundo ay lubos na mawawasak sa kanyang pagparito.”

Bilang karagdagan sa mga ito, inulit niya ang ikalabing-isang kabanata ng Isaias, at sinasabing malapit na itong matupad. Inulit din niya ang ikatlong kabanata ng Mga Gawa, ikadalawampu’t dalawa at ikadalawampu’t tatlong talata, na walang pagkakaiba sa mababasa natin sa Bagong Tipan. Sinabi niya na ang propetang yaon ay si Cristo; subalit hindi pa dumarating ang araw na “sila na hindi makikinig sa kanyang tinig ay pupuksaing lubos mula sa mga tao,” ngunit malapit nang dumating.

Inulit din niya ang ikalawang kabanata ng Joel, mula sa ikadalawampu’t walong talata hanggang sa huli. Sinabi rin niya na hindi pa ito natutupad, ngunit malapit na. At sinabi pa niya na ang kaganapan ng mga Gentil ay nalalapit na. Marami pa siyang inulit na iba pang sipi sa banal na kasulatan, at nagbigay ng maraming paliwanag na hindi maaaring banggitin dito.

Muli, sinabi niya sa akin, na kapag nakuha ko na ang mga lamina na kanyang binanggit—sapagkat ang panahon sa pagkuha nito ay hindi pa sumasapit—ay hindi nararapat na ang mga yaon ay ipakita ko kahit kanino mang tao; maging ang baluti sa dibdib na kasama ng Urim at Tummim; doon lamang sa kanila na ipag-uutos sa akin na pagpapakitaan ko ng mga yaon; at kung ipakikita ko roon sa mga hindi dapat makakita, ako ay mapaririwara. At habang nakikipag-usap siya sa akin tungkol sa mga lamina,

ang pangitain ay nabuksan sa aking isip at nakita ko ang pook na kinalalagakan ng mga lamina, at iyon ay naging napakalinaw at namumukod-tangi kaya't natukoy kong muli ang pook nang dalawin ko ito.

Ang pangitain ay nabuksan sa aking isip at nakita ko ang pook na kinalalagakan ng mga lamina.

Pagkatapos ng pag-uusap na ito, ang liwanag sa silid ay nakita kong kaagad na nagsimulang matipon sa paligid ng taong nakipag-usap sa akin, at ito ay nagpatuloy hanggang sa ang silid ay muling magdilim, maliban sa malapit sa paligid niya; nang biglang makita ko, na waring isang lagusan ang nabuksan paakyat sa

langit, at siya ay pumaitaas hanggang sa tuluyang maglaho, at ang silid ay naiwang kagaya nang una noong hindi pa lumilitaw ang makalangit na liwanag.

Sa aking pagkakahiga, ako ay nagnilay-nilay sa natatanging tagpo, at lubhang namangha sa sinabi sa akin nitong di pangkaraniwang sugo; nang sa gitna ng aking pagbubulay-bulay, bigla kong natuklasan na ang aking silid ay nagsisimula na namang lumiwanag, at sa isang iglap, kagaya noon, ang makalangit na sugo ring yaon ay nasa tabi na naman ng aking higaan.

Nagsimula siya, at isinalaysay niyang muli ang ganoon ding mga bagay na ginawa na niya noong una niyang pagdalaw, na walang anumang pagkakaiba; at pagkatapos noon, ipinaalam niya sa akin ang dakilang paghuhukom na darating sa lupa, na may malaking kalagiman sa pamamagitan ng taggutom, espada, at salot; at ang kalunus-lunos na paghuhukom na ito ay darating sa lupa sa kasalukuyang salinlahi. Matapos isalaysay ang mga bagay na ito, muli siyang pumaitaas kagaya ng ginawa niya noong una.

Sa mga sandaling iyon, sapagkat malalim ang pagkakaikintal noon sa aking isipan, kung kaya't ang antok ay napalis sa aking mga mata, at ako'y tuluyang nagupo sa pagkakamangha sa aking mga

nakita at narinig. Subalit ganoon na lamang ang aking pagkabigla nang muli makita ang sugo ring yaon sa tabi ng aking higaan, at marinig na muli niyang inusual at sinasabi sa akin ang mga binanggit niya noong una; at nagdagdag ng babala sa akin, at sinabi sa akin na susubukin akong tuksuhin ni Satanas (sa kadahilanang ang mag-anak ng aking ama ay maralita), na kunin ang mga lamina upang magpayaman. Dito ay pinagbawalan niya ako, at sinabi na wala akong dapat na maging layunin sa pagkuha ng mga lamina maliban sa ikaluluwalhati ng Diyos, at maudyukan ng ano pa mang layunin sa pagtatayo ng kanyang kaharian; kung hindi ay di ko makukuha ang mga yaon.

Matapos ang pangatlong pagdalaw na ito, ay muli siyang pumaitaas sa langit tulad ng dati, at ako ay

Ang Burot ng Cumorah ay mga tatlong milya ang layo sa timog-silangan ng bukid ng mga Smith sa Palmyra, New York. Noong panahon ni Joseph natatakpan ng damo ang hilagang bahagi nito, at kalat-kalat ang mga troso at kagubatan sa katimugang bahagi nito. Ang mga lamina ay nakabaon sa timog-kanlurang bahagi, di kalayuan sa tuktok. Larawan: Agosto 1907

naiwan na namang nagbubulay-bulay sa mga di pangkaraniwang pangyayaring kararanas ko lamang; nang halos kaagad-agad pagkatapos pumaitaas ang makalangit na sugo sa ikatlong ulit, ay tumilaok ang tandang, at napag-alaman ko na mag-uumaga na, kung kaya't ang aming pag-uusap ay maaaring inabot ng magdamag.

Di naglaon ay bumangon ako sa aking higaan, at tulad ng dati ay nagtungo sa mga gawaing kinakailangan sa araw na iyon; subalit sa pagtatangka kong gumawa gaya ng mga ibang pagkakataon, ay napansin kong ang aking lakas ay naglaho kaya ako'y lubusang nawalan ng kakayahan. Ang aking ama na noon ay gumagawang kasama ko ay napunang may bumabagabag sa akin, at pinagsabihan ako na umuwi

na. Tumulima ako na may layuning umuwi ng bahay; subalit sa aking pagtatangkang tumawid ng bakod palabas sa bukid na kinaroroonan namin, ay tuluyang nawala ang aking lakas, at ako ay bumagsak sa lupa na nanghihina, at ilang sandali ring nawalan ng kamalayan sa anumang bagay.

Nagpabalik-balik si Moroni minsan sa isang taon sa loob ng apat na taon at patuloy na tinagubilinan ang batang propeta. Matapos ang apat na taong yaon, natanggap ni Joseph ang mga lamina at sinimulan niyang isalin ang Aklat ni Mormon.

Ang tinig na nagsasalita sa akin, tinatawag ako sa aking pangalan ang unang bagay na naalaala ko. Tumingala ako, at nakita ko ang sugo ring yaon, na nakatayo sa aking ulunan, at napalilibutan ng liwanag tulad noong una. Muli niyang isinalaysay sa akin ang mga isinalaysay niya noong nakaraang gabi at inutusan ako na magtungo sa aking ama at sabihin ang pangitain at ang mga kautusang natanggap ko.

Sumunod ako; at ako'y nagbalik sa aking ama sa bukid, at inilahad ko sa kanya ang buong pangyayari. Tumugon siya sa akin na yaon ay sa Diyos, at sinabihan ako na humayo at sundin ang iniuutos

ng sugo. Nilisan ko ang bukid, at ako'y nagtungo sa pook na sinabi sa akin ng sugo na pinaglilagakan ng mga lamina; at dahil sa pamumukod-tangi ng pangitain ko tungkol sa bagay na ito, ay natukoy ko kaagad ang pook pagdating ko roon.

Ang Banal na Talaan

Malapit sa nayon ng Manchester, Ontario County, New York, ay isang burol na may kalakihan at siyang pinakamataas sa buong kapaligiran. Sa dakong kanluran ng burol na ito, di kalayuan sa tuktok, sa ilalim ng isang batong may kalakihan ay nakalatag ang mga laminang nakalagak sa isang kahong bato. Ang batong ito ay makapal at pabilog sa may bandang gitnang itaas, at papanipis tungo sa mga gilid, kung kaya't ang gitnang bahagi nito ay nakikita sa ibabaw ng lupa, subalit ang gilid sa palibot ay natatabunan ng lupa.

Matapos kong maalim ang lupa, ay kumuha ako ng panikwas, at aking iniayos sa ilalim ng gilid ng bato, at sa kaunting pag-iinot ay naiangat. Tiningnan ko ang loob at nakita ko, naroroon nga ang mga lamina, ang Urim at Tummim at ang baluti sa dibdib kagaya ng sinabi ng sugo. Ang kahon na kinalalagyan ng mga iyon ay niyari sa pamamagitan ng paglalagat ng mga bato at pagdirikit sa mga ito ng mga sangkap na may uring semento. Sa ilalim ng kahon ay nakalatag ang dalawang bato na pahalang sa kahon, at sa mga batong ito nakapatong ang mga lamina at ang iba pang mga bagay na kasama ito.

Tinangka kong ilabas ang mga yaon, ngunit ako'y pinagbawalan ng sugo, at muling pinagsabihan na ang panahon ng paglalabas nito ay hindi pa dumarating, at hindi pa darating, hanggang sa makalipas ang apat na taon magmula sa panahong yaon; subalit pinagsabihan niya ako na kinakailangang magtungo ako sa pook na yaon sa ganap na isang taon mula sa panahong iyon, at doon ay makikipagtagpo siya sa akin, at ako ay kinakailangang magpatuloy na gawin ang gayon hanggang sa sumapit ang panahong maaari nang kunin ang mga lamina.

Kagaya ng ipinag-uutos sa akin, ako ay pumaparoon tuwing katapusan ng bawat taon,

at sa tuwina ay natatagpuan ko roon ang sugo ring iyon, at tumatanggap ako ng tagubilin at kaalaman tuwing kami'y mag-uusap, tungkol sa kung ano ang gagawin ng Panginoon, at kung paano at sa anong paraan ang kanyang kaharian ay pangangasiwaan sa mga huling araw.

Dahil sa hikahos na katayuan ng aking ama, kailangan naming gumawa sa pamamagitan ng aming mga kamay, namamasukan sa mga gawaing arawan at iba pa, hangga't makakukuha kami ng pagkakataon. Kung minsan ay nasa tahanan kami at kung minsan

ay nasa ibang lugar, at sa pamamagitan ng patuloy na paggawa ay nakatamo ng maginhawang kabuhayan.

Namasukan si Joseph sa ilang mga gawain at nakapagbigay ng maginhawang pamumuhay sa kanyang mag-anak. Noong 1825 kumuha siya ng trabaho sa Chenango County, New York. Doon nakilala niya si Emma Hale, na kanyang pinakasalan noong ika-18 ng Enero 1827.

Sa dakong kanluran ng burol na ito, di kalayuan sa tuktok, sa ilalim ng isang batong may kalakihan, ay nakalatang ang mga lamina, na nakalagak sa isang kahong bato.

Sa tinagal-tagal ay dumating ang panahon upang kunin ang mga lamina, ang Urim at Tummim, at ang baluti sa dibdib. Noong ikadalawampu't dalawa ng Setyembre, isanlibo walong daan at dalawampu't pito, matapos akong magtungo gaya ng nakaugalian sa katapusan ng isa pang taon sa pook na kinalalagakan ng mga yaon, ay ibinigay sa akin ang mga iyon ng nasabi ring makalangit na sugo, at nagtagubilin ng ganito: Na ako ang may pananagutan sa mga yaon; na kung ang mga ito'y mawawala dahil sa kawalang-ingat, o dahil sa aking kapabayaang, ako ay iwawaksi; subalit kung aking gagawin ang lahat ng pagsisikap upang ang mga ito ay maingatan, hanggang kunin niya, ang sugo, ang mga ito, ito ay pangangalagaan.

Agad kong napag-alaman ang dahilan kung bakit tumanggap ako ng ganoong kahigpit na mga

tagubilin na pakaingatan ang mga yaon, at kung bakit sinabi ng sugo na kung matupad ko ang mga nararapat kong gawin na iniatang sa aking mga kamay, ay kukunin niya ang mga yaon. Sapagkat hindi pa gaanong nagtatagal na nabunyag na ang mga yaon ay nasa akin, ay isang walang tigil na pamimilit ang ginamit upang ang mga yaon ay maagaw sa akin. Lahat ng pakana na maaaring gawin ay ginamit sa ganoong layunin. Ang pag-uusig ay higit na naging mapait at matindi kaysa noong una, at ang mga tao ay laging nakahanda upang makuha sa akin kung maaari ang mga yaon. Subalit sa karunungan ng Diyos, yaon ay nanatiling ligtas sa aking mga kamay, hanggang sa matapos ko ang mga kinakailangan na iniatang sa aking mga kamay. Alinsunod sa napagkasunduan, nang hingin ng sugo ang mga iyon ay ibinigay ko yaon sa kanya; at ang mga yaon ay nasa kanyang pag-iingat magpahanggang sa araw na ito, na ikalawang araw ng Mayo, isanlibo walong daan at tatlumpu't walo....

Noong ika-5 araw ng Abril, 1829, dumating si Oliver Cowdery sa aking tahanan, kailanma'y hindi ko pa siya nakita kundi noon lamang. Sinabi niya sa akin na sa pagtuturo sa paaralan na malapit sa lugar na tinitirahan ng aking ama, at ang aking ama bilang isa sa mga nagpadala sa paaralan, siya ay nagtungo upang mangasera nang ilang panahon sa kanyang bahay, at habang naroroon ay inilahad ng mag-anak sa kanya ang mga pangyayari sa pagkakatanggap ko ng mga lamina, at alinsunod dito ay nagtungo siya upang magtanong sa akin.

Dalawang araw pagkarating ni Ginoong Cowdery (noong ika-7 ng Abril) sinimulan kong isalin ang Aklat ni Mormon, at nagsimula siyang magsulat para sa akin.

Noong Abril ng 1829 si Joseph Smith, kasama si Oliver Cowdery bilang tagatala, ay nagsimulang isalin ang Aklat ni Mormon sa pamamagitan ng handog at kapangyarihan ng Diyos. Nang matapos si Joseph, ang iba pang tao ay nabigyan ng pagkakataong makita ang mga laminang ginto. Itinala rin ng mga saksing ito ang kanilang patotoo, sapagkat "sa bibig ng dalawang saksi o ng tatlo ay papagtibayin ang bawa't salita" (2 Mga Taga Corinto 13:1).

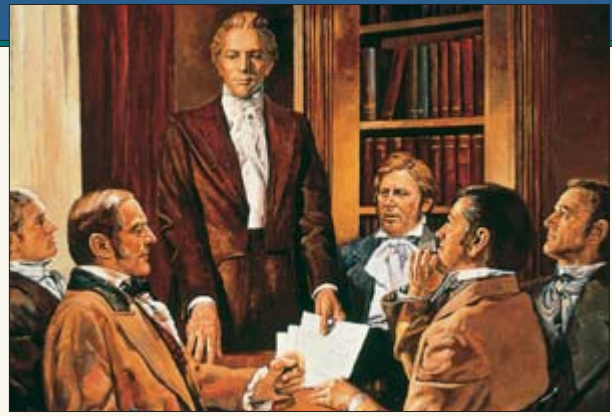
Ang Ipinanumbalik na Pagkasaserdote

Ipinagpatuloy pa rin namin ang gawain ng pagsasalin, nang, isang araw ng sumunod na buwan (Mayo 1829), kami ay nagtungo sa kakahuyan upang manalangin at magtanong sa Panginoon hinggil sa pagbibinyag para sa kapatawaran ng mga kasalanan, na natagpuan naming nabanggit sa pagkakasalin ng mga lamina. Habang kami ay nasa gayong ayos, nananalangin at nananawagan sa Panginoon, isang sugo mula sa langit ang bumaba sa isang ulap ng liwanag, at habang nakapatong ang kanyang mga kamay sa amin, inordenan niya kami, sinasabing:

“Sa inyo na aking kapwa tagapaglingkod, sa pangalan ng Mesiyas, aking iginagawad ang Pagkasaserdoteng Aaron, na may hawak ng mga susi ng paglilingkod ng mga anghel, at ng ebanghelyo ng pagsisisi, at ng pagbibinyag sa pamamagitan ng paglulubog para sa kapatawaran ng mga kasalanan; at ito ay hindi na muling kukunin sa mundo,

Natanggap nina Joseph Smith at Oliver Cowdery ang Aaronic Priesthood sa pamamagitan ng pagpapatong ng mga kamay mula kay Juan Bautista noong ika-15 ng Mayo 1829.

Ang Simbahan ni Jesucristo ng mga Banal sa mga Huling Araw ay itinatag sa tahanan ni Peter Whitmer Sr. noong ika-6 ng Abril 1830. Halos 60 katao ang sumaksi nang 6 na kalalakihan ang nakapasa sa mga hinihingi ng New York upang makapagtatag ng isang bagong kalipunan na pangrelihiyon.

hanggang sa ang mga anak na lalaki ni Levi ay mag-alay muli ng handog sa Panginoon sa kabutihan.”

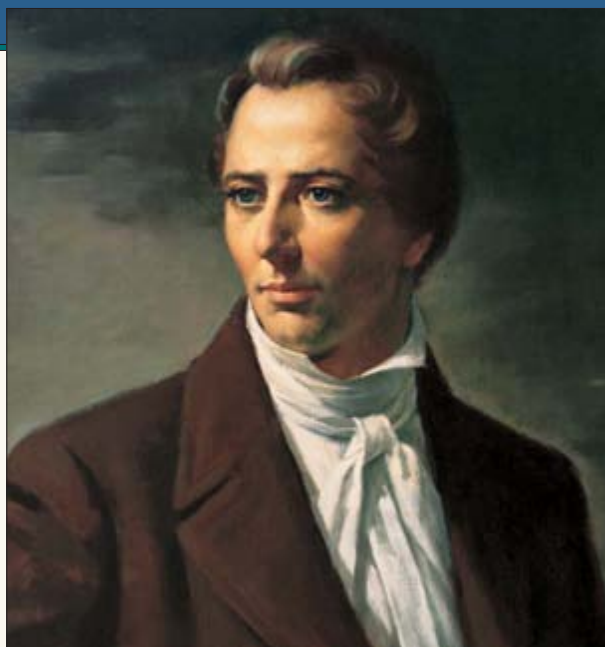
Sinabi niya na ang Pagkasaserdoteng Aaron na ito ay walang kapangyarihan ng pagpapatong ng mga kamay para sa kaloob na Espiritu Santo, subalit ito’y igagawad sa amin pagkaraan nito; at inutusan niya kami na humayo at magpabinyag, at nagbigay sa amin ng tagubilin na dapat kong binyagan si Oliver Cowdery, at pagkatapos ay dapat niya akong binyagan.

Alinsunod dito, humayo kami at nabinyagan. Una ko siyang bininyagan, at pagkatapos ay bininyagan niya ako—matapos ito ay ipinatong ko ang aking mga kamay sa kanyang ulo at inordenan siya sa Pagkasaserdoteng Aaron, at pagkatapos ay ipinatong niya ang kanyang mga kamay sa akin at inordenan ako sa yaon ding Pagkasaserdote—sapagkat sa gayon kami inutusan.

Ang sugo na dumalaw sa amin sa pagkakataong ito at naggawad sa amin ng Pagkasaserdoteng ito, ay nagsabi na Juan ang kanyang pangalan, siya ring tinatawag na Juan Bautista sa Bagong Tipan, at na siya ay kumikilos sa ilalim ng tagubilin nina Pedro, Santiago at Juan, na may hawak ng mga susi ng Pagkasaserdoteng Melquisedec, na kung aling Pagkasaserdote, sinabi niya, ay igagawad sa amin sa takdang panahon, at ako ay dapat tawaging ang Unang Elder ng Simbahan, at siya (Oliver Cowdery)

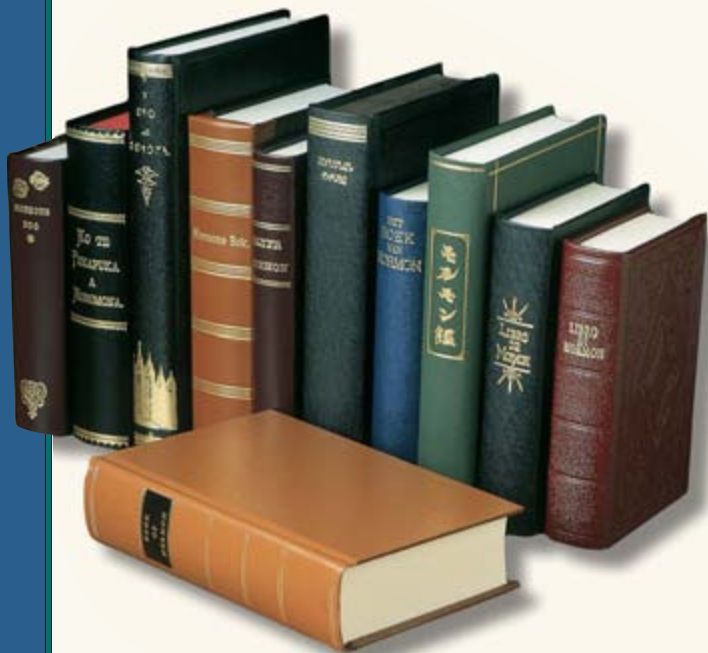
ang pangalawa. Ito ay noong ikalabinlimang araw ng Mayo, 1829, na kami ay inordenan sa ilalim ng mga kamay ng sugong ito, at nabinyagan.

Agad-agad sa pag-ahon namin sa tubig matapos kaming mabinyagan, nakaranas kami ng dakila at maluwalhating mga pagpapala mula sa ating Ama sa Langit. Hindi pa natatagalan nang mabinyagan ko si Oliver Cowdery, nang napasakanya ang Espiritu Santo, at tumayo siya at nagpropesiya ng maraming bagay na di maglalaon ay mangyayari. At muli, hindi pa natatagalan matapos niya akong mabinyagan, ako rin ay nagkaroon ng diwa ng propesiya, nang, sa pagtayo, nagpropesiya ako hinggil sa paglaganap ng Simbahang ito, at marami pang ibang bagay na nauugnay sa Simbahan, at sa salinlahing ito ng mga anak ng tao. Napuspos kami ng Espiritu Santo, at nagsaya kami sa Diyos ng aming kaligtasan.

Ito ang simple, tuwirang patotoo ni Joseph Smith, na naglalahad ng ilan sa mga pangyayaring nagbigay-daan sa Pagpapanumbalik ng ebanghelyo at sa pagkatatag ng Ang Simbahan ni Jesucristo ng mga Banal sa mga Huling Araw.

Para sa mas kumpletong paglalahad ng salaysay ni Joseph Smith, tingnan sa Joseph Smith–Kasaysayan sa Mahalagang Perlas o sa History of the Church, 1: 2–79.

Ang Aklat ni Mormon, na unang inilimbag noong 1830, ay kasalukuyang inilalathala sa mahigit na 80 wika sa buong mundo.